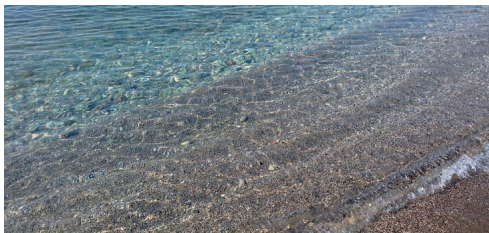

Ο συγκεκριμένος τόπος είναι το αρχαιότερο σημείο αναφοράς μου. Μικρή σημασία έχει το που. Τόπος θερινός. Ο καθένας έχει κάπου μια Ιθάκη. Πήγαιναν εκεί τα γονικά μου πριν παντρευτούν. Λίγα χρόνια αργότερα, στο ίδιο σημείο, μια μικρή σειρά από μαυρόασπρες φωτογραφίες που έχει διασωθεί, εικονίζει την τροφαντή ταπεινότητά μου, μηνώ ν τότε, στη ζέση του πρώ του καλοκαιριού της ζωής της, ανάσκελα στο πορτ μπεμπέ. Ένδοξα φίφτυς στην πρώ τη καραμανλική οκταετία, γεμάτα ελπίδα για όλους, μα και με τιμωριτικό κατατρεγμό για κάποιους.

Εκτοτε, καθώς κύλησαν 64 χρόνια, εκείνος ο τόπος αποτέλεσε προσωπικό πεδίο δόξης λαμπρόν δια πάσαν ανησυχία, αμαρτία, ανδραγαθία και ηλιθιότητα. Εσχάτως δε και από νοσταλγία για το παρελθόν, ως αποτέλεσμα σημαντικών αλλαγών, αχώνευτων και μη αναστρέψιμων.

Η αφορμή δόθηκε από έναν χώρο στάθμευσης εταιρείας φύλαξης, όπου όλως προσφάτως εν μέσω Φεβρουαρίου, μέτρησα επτά οχήματα. Επτά. Τι στο καλό μπορεί να έχει κάποιος στη θερινή του κατοικία ώστε να χρειάζεται σεκιούριτυ; Εννοείται, βέβαια, ότι οι κλέπτες έχουν επισκεφτεί και τη δική μας κατοικία. Δις.

Την πρώτη φορά τον προηγούμενο αιώνα, ενώ απουσιάζαμε. Δεν βρήκαν κάτι αξίας να απαλλοτριώσουν. Την δεύτερη το 2003, αφαίρεσαν εν ραδιομαγνητόφωνον εξ αυτοκινήτου, φιλοξενούμενου τινός. Χωρίς να προξενήσουν ετέρα ζημίαν. Καθαρή δουλειά, βαθιά μεσάνυκτα, ευρισκόμεθα εντός, ουδείς αντελήφθη κάτι.

Υποθέτω ότι το λάφυρο που απαλλοτριώθηκε ρευστοποιήθηκε για την εξεύρεση κάποιας δόσεως, πρακτική που ακολουθήσαμε, σχεδόν εν συνόλω οι Έλληνες πολίτες, μετά τον Απρίλιο του 2010, όρα Καστελόριζον και ότι ακολούθησε, ρευστοποιώντας όμως δικά μας ασημικά και όχι κλαπέντα, σε κόντρα των απόψεων ευφραδούς διανοητού & ευτραφούς πολιτευτού ο οποίος εξέδωσεν φετφά ότι: «*μαζί τα φάγαμε*».

Τέλος πάντων επειδή πριν τον προαναφερθέντα Απρίλιο η θύελλα του καταναλωτισμού είχε πλήξει βαρύτατα και τους τόπους των διακοπών, ούτοι, έχουν φορτωθεί με όλες τις ανέσεις, αναιρώντας κατ' ουσίαν τη λέξης «*Διακοπές*», γενόμενοι έτσι στόχοι των επαγγελματιών παρανόμων κλεπτών. Διότι οι νόμιμοι επαγγελματίες κλέπται, ως γνωστόν, ουδέποτε απασχόλησαν το αστυνομικόν δελτίον και πολύ περισσότερο ουδέποτε ενεφανίσθησαν στις αίθουσες απονομής της δικαιοσύνης, τη εξαιρέσει ολίγιστων ενδεχομένως.

Αν όμως η αφορμή της νοσταλγίας ήταν το πλήθος του στόλου των οχημάτων της εταιρείας σεκιούριτυ, άλλα ήταν τα αίτια της. Ήταν το σύνολο των πραγμάτων που είχαμε και δεν έχουμε και μας λείπουν, όπως και όλα όσα δεν είχαμε που ήρθαν και μας έπεσαν ολίγον βαρέα.

Δεκαπέντε περίπου έτη από το κοσμοϊστορικό γεγονός της συλλήψεώς μου και στην περίοδο του απόγειου της junta κατασκευάστηκε εκεί κοντά θεόρατο refinery το οποίο ολοένα και μεγάλωνε. Αργότερα δημιουργήθηκε και ένα αδελφό τέρας, ένα Combined Circle Energy Plant. Σήμερα οι εγκαταστάσεις αυτές που θεωρούνται μεταξύ των πλέον τεχνολογικά εξελιγμένων και αποδοτικών σε διεθνές επίπεδο, απέκτησαν και το μεγαλύτερο Multi Buoy Mooring της Ελλάδας, το οποίο, κατά πως μας λένε αποτελεί ορόσημο στις ειδικές λιμενικές εγκαταστάσεις στην Ευρώπη.

Στο βασικό αντεπιχείρημα που ορίζεται κάπως έτσι: «*Δηλαδή φιλαράκι καλό το καύσιμο που βάνεις στο μοτοσακό και στην εξωλέβριο, αλλά το refinery δεν το γουστάρεις;*» απαντώ πως κανείς δε θέλει δίπλα του τέτοια plants ειδικά όταν δημιουργούνται εντός τουριστικών περιοχών. Δηλαδή δεν θα ήταν καλύτερα να ήταν συγκεντρωμένα σε ένα ενιαίο βιομηχανικό χώρο;

Διότι μόλις 5 μίλα ανατολικότερα στο ίδιο θαλάσσιο μέτωπο, την ίδια εποχή junta στα

καραντουζένια της ανεγείρεται έτερον τέρας υπερδεκαόροφον με εκατοντάδες κλίνες επί της παραλίας, πρόθυμον θα εξυπηρετήσει το πρώτο μαζικό κύμα του βιομηχανοποιημένου τουρισμού. Τίποτα το κοινό δεν είχε η εμφάνισή του με την γοητευτική ταπεινότητα της περιοχής.

Συν τω χρόνω αυτό το ακαλαίσθητο τσιμεντένιο δημιούργημα απόκτησε τα όμορα, ανεξάρτητα, χαρούμενα υποσυστήματά του. Beach Bars με τα dB στον θεό να παίζουν τα πρίμα και τα μπάσα ενός ήχου που πλασαριζόταν για μουσική. Η επέλαση του greek hot summer ήταν γεγονός.

Τριάντα χρόνια αργότερα όμως, αυτός ο όγκος θα παρέμενε βουβός, παρατημένος, ένα άσχημο νεκρό εμπόδιο. Στους άδειους χώρους του θα γύριζε μια από τις πρώτες του ταινίες στα 32 του χρόνια, συμπατριώτης μας, πριν η καριέρα του απογειωθεί και διευθύνει οσκαρικούς ηθοποιούς.

Για όσους ήλπιζαν ότι είχε έρθει η ώρα να γκρεμιστεί το ανοσιούργημα, ή έστω να παρέμενε έτσι σκοτεινό, νεκρό μια ακόμα απόδειξη μεγαλειώδους λάθους που στιγμάτιζε τον τόπο, ήρθε, μετά από δέκα χρόνια Μνημονίων, αλλοδαπός επενδυτής και με διαδικασίες fast track που λεν και στα χωριά μας, το μετέτρεψε σε υπέρ-πολυτελές θέρετρο έτοιμο να ανοίξει τις πύλες του για να υποδεχτεί χαρωπούς τουρίστες σε ένα καθεστώς all included.

Στην πλάτη του ανακαινισμένου ξενοδοχείου, ο ορεινός όγκος παραμένει γκριζος, μουντός, χωρίς ανάσες από το θέρος του 2018 και την πυρκαγιά που έκαμε στάχτη χιλιάδες στρέμματα πευκοδάσους. Απότοκο της πύρινης λαίλαπας ήταν και οι καταστροφικές πλημμύρες που έπληξαν την ευρύτερη περιοχή το φθινόπωρο του 2019.

Τα ορμητικά νερά, πέρα από τις καταστροφές που προκάλεσαν σε ιδιωτικές περιουσίες, παρέσυραν και διέλυσαν γέφυρα του εθνικού οδικού δικτύου. Δυόμιση χρόνια αργότερα η γέφυρα παραμένει στην ίδια κατάσταση. Δεν έχει γίνει καν μελέτη επισκευής. Ωστόσο έχουν γίνει μια σειρά εντυπωσιακών ατυχημάτων από απρόσεκτους χειριστές τετράτροχων, ευτυχώς άνευ θυμάτων μέχρι στιγμής.-

Θυμάμαι με μια γιγάντια νοσταλγία την εποχή που το συγκεκριμένο κομμάτι γης δεν είχε ηλεκτρικό ρεύμα. Τότε που εμείς, οι μικροί, πηγαίναμε για ύπνο όταν περνούσε το

τελευταίο τραίνο. Θυμάμαι την ευρύτερη διακριτική παρουσία των ανθρώπων και μια ισορροπημένη ζωή.

Συγκρινόμενη με το σήμερα όπου βιώνουμε μια περίοδο επιταχυνόμενης απομάκρυνσης από αυτό που θεωρούσαμε ισορροπημένο, ήταν παράδεισος.

Γυρεύουμε μια γέφυρα να περάσουμε κάπου απέναντι. Αλλά δεν έχουν εκπονηθεί ούτε τα σχέδια.